

De Barbaar is er nog

Anneke Koers

gedichten

Er is geen god
alleen ik
als ik sterf
vergaat de wereld niet

en ik kan nog lang horen
daarna
ik zie mijn land
de schaduwen de bomen de Regge

vooral de zon
en de tot stilstand gekomen lucht
ik rust in het landschap
onder een steen

soms boven het dorp
het heldere water van de Regge
loopt
een uur later verder.

Afrika geeft
een diep gevoel
van herkenning
een onverklaarbare hunkering
om er terug te keren

Afrika spreekt over dromen
ik heb eerbied
voor eeuwenoud gezond verstand
en de simpele bewezen wijsheid
van mijn manier van overleven

een plek vol herinneringen
aan zandkrabben
die lichtvoetig weghuppelden
net als mijn emoties
aan blauwe golfjes
die op de kust sloegen

de rode zon
die wegsmolt in helder water
als een drijvende spiegel
van koraal en kwikzilver

herinneringen
aan picknicks op het strand
de geur van zeewind
en lang vervlogen jeugd.

Lichtblauw en donkerblauw
de lucht
boven de boerderijen
hangen dikke ballonnen
de hond blaft naar het vuur

ik voel een pijntje in mijn verstand
en ik verlies mij
bevrijd in mijn geliefde land
voor altijd en altijd
in mijn lichaam
oud om verweerde redenen

vergeten het decorum
dat zo hoort zegt men
dan barst ik
in luidkeels zingen uit
en ben domweg gelukkig
op het platteland van Enter.

Het was een warme dag
de lucht stond er stil
want de wind was weg
het water verdampte in de avond
ging de zon laat onder

de hemel werd rood
koel als mijn huid
en daar kwam in het avondgloren
een wolk
uit de damp geboren

nu zijn de dagen al zo lang
dat de zon mij wakker maakt
zelfs de koude zee wordt warmer
de nacht verdwijnt
en ik wil terug
naar het marmer van de winter.

De winter was als marmer
hard en koud
in de verte bewoog het water
onder het ijs

mijn gedachten kaatsten maandenlang
achter mij aan naar vroeger
toen de zon kwam
stond hij al laag

de weg verdwijnt
ik hoor dat aan het sissende geluid
van de lampen
het landschap kan ik aan
voordat de ochtend komt

ik loop op sokken
over hen die zijn vergeten
in het van tranen doordrenkte natte asbest
ze weerkaatsen
zo dichtbij en toch zo ver

onder het zicht van andere planeten
wordt mijn wereld om en om gedraaid.

Wie altijd ruzie maakt
ontwikkelt
een harde mond
als van een bijl.

Het huis is leeg
de tuin te vol
de paardenbloemen
pluizen bol

de vogels zingen zonder geluid
het onkruid groeit
boven de coniferen uit

de bomen gaan voorzichtig liggen
om te slapen
uit hun stompen
groeit het nieuwe groen

in het huis komen
nieuwe bewoners
kinderen spelen buiten
en huilen te vaak

niet om aan te horen
gauw weer naar binnen.

Alles is zo naar
als dat het maar kan
veel gejammer
iets om klaagliederen bij te zingen

de nieuwsberichten wankelen
dicht langs de afgrond
het dal vol zand
blijft bezaaid met mais en koren

die wachten tot het water komt
maar ik sta stil
de eeuwen draaien om mijn hoofd
boven het kale land cirkelen kraaien
schreeuwend rond

en blijven zoeken naar voedsel
dat er uit komt kruipen
in het water dat met water praat
dat in mij leeft en nog wat blijft

levend zijn we even warm en groot
in het eindeloos heelal
tussen de woeste celmembranen
kruipen vochtige lianen

waterval na waterval
gaan verbijsterende banen
ik alleen ben dat heelal
het zingende het zwijgende
het water in de waterval.

De nacht kantelt
in de zwaartekracht
waar het raam was
is de muur

de straat loopt weg in het donker
een hartstochtelijk gefluister
plant zich voort in mijn dromen
zoveel hoofden

zoveel nachtelijke landen vol gedachten
in harde schedels opgesloten
doen mij zo verlangen
naar iedereen.

Ver van jou
worden mijn voeten koud
het warmste wat ik mij dan kan herinneren
is je stem
waar ik zo van houd

waarom wij
en anderen niet
vervreemding is het antwoord
de smaak verminkt
de hartstocht tussen twee beminden

te ver van jou
krijg ik het altijd koud
ik zit er in de zon
met koude voeten
en schrijf de koude uit mijn voeten weg
omdat ik van je houd.

De droefheid is gedooft
ik droom zelfs niet van toen
omdat jij mij beloofde
dat ook niet meer te doen

je was zo toegewijd
verlegen om verliefdheid af te leren
ik voel het wederkerig komen
dat ik het dromen daarvan niet kan laten

wat ik van zo'n droom het meeste haat
de vrees in een ander wezen te ontwaken
en mij wijs te laten maken
dat mijn leven niet bestaat

kan ik aan de dood
van mijn wederhelft wel wennen
de seconden gaan te vlug
om uren te bewaren

hoe waardeloos is ooit een strijd
die ons één centimeter scheidt
ik ga zonder jou de toekomst in
zonder die te herkennen.

Wat blijft er als ik de tijd
in mijn hoofd tot stilstand breng
nog over van de werkelijkheid
waarin mijn stem verdwijnt

als ik uitgeleefd
maar levend net besta
echoot waarnaar ik heb gestreefd
heel duidelijk nog na

de geschiedenis als doel
leeft voort voordat ik ga
ik droom alleen
en word alleen
wakker in mijn moedertaal

maar een ding hebben wij gemeen
wij zijn nieuwsgierig allemaal
en wat elk leven ook duidelijk maakt
dat legt de dood aan niemand uit

wie ooit een levend wezen sloeg
dat warm was en vertrouwd
wordt driftig oud
geen mens die ooit om wreedheid vroeg
het leven is al wreed genoeg

Kapot en weer aaneen geweven
leef ik in de omhelzing van het heelal
ik zie nu alles en iedereen
de middeleeuwen, magere jaren
het duizendjarig rijk
gaan zonder woorden zij aan zij

guur is de wind kaal is de hei
de vuurvliegjes zijn dichtbij
vaarwel
ik zal je nooit meer zien
en warme lucht sindsdien
voedt mijn gevoel

ik voel mijn voorgevoel uiteengaan
wat leeft moet ook eens dood
er is geen eind meer om te naderen
nu kan ik met gesloten ogen
met de aarde mee draaien

door een natuurlijk lot geboren
elke minuut bij mijzelf in de leer
zoals iedereen uitverkoren
in het verhaal van het verleden
geuren en muziek
nooit eerder opgemerkt

ik word weerloos
door de schaduwen omgeven
het verleden in het geheugen
verloren dan weer geknuffeld
tussen ons in
komt steeds kleiner terug
in de zon kan ik het horen

weglopen naar de storm van ons begin

klaar voor de hoosbui van de laatste keer

dan weer te dood

dan weer niet dood genoeg

kom je nog lachend terug in mijn gedachten

vertederend, verteerd.

De schim van mijn voortgejaagd verstand
komt geen ogenblik te vroeg
in het vergaan der uren
tussen zijn onmogelijkheden
gaat de oorzaak naar beneden

het is eeuwig donker
tussen je zoekende hand
en de mijne
ik vind de ondergang
de doodstrijd om een vredig leven

het leven na jou dood
in kleine dingen van belang
voor mijn cellen even klein
en daarin even groot
deze woorden op papier
zo raak en zo gemist

dan schijnt de heldere zomerzon
de donkere kamer binnen
en kan dit gedicht ontstaan
voordat het in het licht gedijt

ik zie de toekomst zonder zorgen
de dood ligt veilig achter mij
de waarheid is wat zwart geteerd
en reikt aan mij voorbij

er komt geen ogenblik te vroeg
het toont het zolang gezochte verband
tussen de verdwenen feiten
stilstaand in een feilloos verstand.

Mijn geest wordt te suf
om te bewegen
in een land vol zon
bovenop het ondergestoven dorp

verzoening
ten onrechte terecht
vervangen door de mensen
die zich hechten
aan waar ik net nog aan was gehecht

het bestaan wordt ingehaald
door de dromen die ik ben vergeten
ze dromen nog dagen door
ook zonder die nacht

mijn tijd is een verweven schakel
vol onbeschaamde overdracht
vaak sta ik stil
en denk aan vroeger
aan het kind dat er heeft geleefd
ril van een niet bestaand verdriet.

Ik word vaak bij tijd en wijle
nu al voorbereid
op mijn onvermijdelijke
definitieve onzekerheid

want als ik ben gegaan
zal al wat ik nu zeg
wel worden misverstaan
voordat er uren zijn verdergegaan
staat hier niet meer wat ik bedoel

en het verval dat met mij spot
mij doet dalen van genoeg
is eigenwijs
staan in dit vers
door tranen geschreven
en half uitgewist
niet veel meer woorden dan er staan

mijn taal herleeft ook later
doorleefd in alle tijden
ik waan mij in een eeuwig leven
een geanalyseerd beeld van de hemel
waar iedereen mij begeleid

een geplette pagina
van tekst zo ongegrond
dat er op de wind na
geen keerzijde van bestond

ik ben met de werkelijkheid belast
en als ik sterf in deze staat
van schemering het licht aangaat
toch weer opnieuw

en dat zoals een mens bestaat
ook ik besta
wat een riskante tijd
is toch die eeuwigheid.

Zou ik zonder zuurstof
uiteenvallen
tot lange vezels
dan kon ik mij daarin
nooit herhalen

hulpeloos en oud
mijn geschiedenis duldt
geen geheugenverlies
het was zoals het was
moet zijn geweest

dat er ergens een vrouw
zwart geblakerd
leeggebloed
eindelijk dood was

hij die mij alles ontnemt
en straks ook mijn tijd
ik voel mij al vervreemd
behalve in de eeuwigheid

ik wil wel blijven leven
in mijn stoffelijk overschot
door anderen
uit elkaar gedragen
indien het zich nog af kan vragen
wat deed u met mijn lijf

en waar ik steeds weer niet aan wen
is de toekomst
die stort zich in het verleden
in mijn beeld van de geschiedenis

het land waar ik zo van houd
wordt even snel als ik verschrikkelijk oud
want meer dan waar ik uit besta
heb ik lief
eeuwig vrede
als ik niets meer hoor en zie.

Ik word moe van mijn narcisme
en moet leren
mijn levend vlees meer te waarderen
nacht en dag meer te begeren

wat kan ik voor mijn lichaam doen
als mijn mond
vol van narcisme
wil dat ik mijn voorhoofd zoen

zal ik het teken herkennen
en het mij dan lukken
iets diep in mij te laten leven
ik zie het graag met eigen ogen
die mij het liefste bezig zien

zo is het nu en dan
liefde en seks
daar word ik beter van
hoe innig die liefde mij omvat
onder het aaien
met mijn verliefde handen

ik voel het geluid
van hun verhalen
over die wellustige wereld
om in te verdwalen

maar zoals de nacht weer ochtend wordt
klinkt er hartstochtelijk gefluister
dat zich voortzet in mijn dromen.

Ik schrijf het mooiste gedicht
van mijn leven
daar ben ik wel even
de draad van kwijt

om zelf in leven te blijven
en nu denk ik
dat ik iedereen moet bereiken
voordat de wereld vergaat
en mijn eigen bestaan

ik herken
waar ik de weg nog weet
mijn gedichten als berichten
geen woord verkeerd
zodat ze af zijn
als ze echt waar zijn

op papier
zijn ze voor mij
alweer voorbij

ik weet dat dit mijn enige
aardse leven is
trager en trager verdergaand
zoals een einde wordt begonnen
nu al moe
maar wat doet dat er nog toe.

Ik ben al mijn hele leven
door mijn gedachten
en heel veel gedichten
voortgedreven

dwars door onverwachte
kleuren
soms wordt het doodstil
en voel ik de woorden
nadruppelen
uit mijn handen

dan wordt het droog
en het leven gaat verder
mijn gedichten zullen altijd gaan
over werkelijkheden
die al of niet bestaan.

Hier op deze wereld
is veel dat mij bedroefd
en lastig te aanvaarden

maar vraag mij niet
wat ik zou willen
want ik ben ook maar een mens

wel word ik soms wakker
onverwacht
in een verkeerde ligging
wensend dat ik niets meer weet

hopend op een mooier lot
opgegeten door de mist
waar een andere wind zal waaien
ik hoor zelfs het water niet

maar ik wil nog dromen
van die begroeide waterkant
en dat hoge gras
in de volle zomer

van dat trage land
zoals ik mij dat herinner
we gaan allemaal eens dood
minstens even veel.

Als water dat verder stroomt
zijn de gedichten die ik schreef
als ik meer wist
van ruimte en tijd
liet ik de werkelijkheid
optrekken als een mist

een heel andere wereld
zou ik ontdekken
als die vervaagd
dan kwam de vorige er weer door

en wist ik meer dan alleen
van ruimte en tijd
en van de werkelijkheid
niemand zal mij beperken
tot wie ik ben

ik loop tussen boeken rond
en word elke dag weer ouder
het leven kan niet beter
vooral als dit gedicht
vandaag nog in leven blijft

dan blijf ik doodstil staan
het gedicht kijkt naar mij
en er moeten hoognodig
nog drie regels bij

dan gaat het leven
telkens goed en weer fout
dat is wat mij bezighoudt.

De dood de stilte die duisternis
ik zou een schuur kunnen vragen
hoe het zonder leven is
zelfs de harken
zullen geen antwoord geven
en niets weten

maar het gaat mij vooral te gaan
om de lijven van mijn beminden
die ook sterven gaan
en geen terugweg kunnen vinden

de natuur
kent geen rechtvaardigheid
ik ben daar intussen
wel aan gewend
ik mag in elkaar zakken
want dat is gewoon de ouderdom

maar waarom mijn beminden
die en die en die
straks leg ik mij ergens neer
noem het de laatste stappen

het zal dan weer gaan waaien
of beter nog
regenen
voort gaat de tijd
en ik ga nog even eten.

Soms ben ik het verband
met mij kwijt
ik was er niet bij
maar mijn ouders moeten
spontaan
gekleed en wel
uit de zandgrond
van Twente zijn ontstaan

ik houd hen verborgen
achter zware gordijnen
ik kan ze doen verschijnen
en na enkele minuten
weer doen verdwijnen

misschien heeft het nog zin
of zekerheid of waarde
dat ik in elk geval
hen en met hen deze aarde
zo heel erg veel aanbid.

Ik wil zo graag
voor ik dood ga
nog iets groots
laten gebeuren

ik heb bewondering
voor de bidders
die hun gebeden
in de lucht laten fladderen

het gebed gaat als een vraag
van de ene
naar de andere plek
in het brein

ik zou willen antwoorden
hun god willen zijn
het middelpunt van hun heelal

ik loop in de nacht
en zie dat de maan meeloopt
en de gelovige
hoopt
na de dood te worden verwacht

en ik
moeder van de eenzaamheid
van wetenschap en wil
een boek
gelezen en dichtgeslagen
een op- en ondergaande zon
een gedicht dat eindigt in een punt
om in mijn verlichte levenstaak
nog jaren bezig te blijven

ik doe ook elke nacht
een keer of wat een plas
en ik poets toch ook mijn tanden
hoewel het er niet beter op wordt

ik zie elke keer
mijn ijverige handen
droger worden en gerimpeld
de ouderdom heeft niets
om over te zeuren

uiteindelijk zal er iets gebeuren
ik wil mij het liefst herhalen
heel klein
maar sterk vergroot
dan vraag ik mij af
of het beklijven zal
of ik in het geheugen
van anderen wordt bewaard

zelf doodgaan wil ik niet
ik wil zonder geluid
handen op de borst
benen rechtuit

dit betoog is geen gedicht
het is wat ik bedoel
hoe moet dat echt
maar toch niet gauw
de dood verveelt mij
want het doel van de reis
is de reis
niet het einde

achter mij het paradijs
ik kijk naar ons verleden
wat ik zag en wat ik deed
wat nu een nieuw leven heeft
de vloek van gisteren
is vandaag een zegen

ik genas
van hartverscheurend verdriet
weg van jou
is een pijn
waarvan ik opgelucht geniet

als ik daaraan overgeef
herinner ik me de momenten
die ik met nieuw genot herleef
en zal mij vreselijk vergissen
het zijn illusies
maar niet minder waar.

Soms word ik tot tranen bewogen
door verzen en romans
die mij hun ongelogen
verzinselen vertellen

haar beste ogenblikken
op tv te zien
wat nu niet
en elders ook nooit is gebeurd
en mij doen snikken

als ik kon woordeloos
kijken naar de wolken
dit land sprakeloos kon zien
hoe zou ik genieten
dan hilde ik misschien.

Ik geniet alweer
nu al vijf jaar lang niet meer
naar school te hoeven vandaag
al vijfendertig jaar niet meer
in de nacht opstaan voor de babyvoeding

maar mijn eigen woorden sleuren mij
steeds terug naar mijn verleden
en al die vergankelijkheden
komen steeds dichterbij

ik merk aan mijn gevoel
dat er iets niet goed zal gaan
de vogels vliegen voorbij
plotseling wetend waarom
door een onzichtbare werkelijkheid

ik ben een lichaam
en het lichaam weet
in het licht
van bliksems en planeten
de aarde is niet meer
dan mijn geweten

mijn verlangen naar vrijheid
zoekend naar zelfstandigheid
vasthoudend aan grammatica
tussen mij en andere mensen
bestaan geen andere mensen

tussen mijn gedichten
een woord en een ander woord
gelezen
over mijn vrede zonder wapens

een vrede die alle haat
omsmelt tot vertrouwen.

Het is tijd voor opstandigheid
mannen vrouwen voorwaarts mars
verbreek de band met het verstand
denk niet dat ik bevlogen ben
of door iets hoogs geïnspireerd
het is de opstand van mijn hand
vol vingers klein en groot

niet iedereen vindt haar
een vertrouwde aanwezigheid
velen met achterdocht bezeten
verliezen hun geduld
en vooral regeringen
verklaren valse beweringen
zodat men op den duur besloot
de opstandigheid kan beter dood

aldus getekend en besloten
werd er een kernbom heen geschoten
in minder dan een half uur
stonk de hele aarde zuur

maar waarom pijn masseren
tot er een wond ontstaat
als dat zo nog verder gaat
dan moet ik mij verlaten
dan leeft mijn lichaam zonder mij
en wat het verder denkt en doet
dat is mij om het even

ik ben er niet meer bij
waarom zijn mijn woorden niet
zo logisch van verdriet
en sprakeloos als muziek

niet geweten maar gedacht
en als de melodie verdwijnt
de woorden achterblijven
die verdwijnen in herinneringen.

Wie meer van mij verwacht
die heb ik minder te geven
want ikzelf wordt niets meer
dan mijn nageslacht

ik heb deze wereld niet meer
en weer niet begrepen
als ik mijn lichaam glad kon strijken
en simpelweg mijn geheugen

wat zou ik dan daarmee bereiken
niets van een verre vrede weten
en dan die oorlog weer
in godsnaam
niet nog een keer

wanneer kom ik tot bedaren
ik schrijf nu al zo veel
ik wilde geen dichter zijn
maar wel alles bewaren

wat doet degene die dit leest
die lacht heel zachtjes voor zich uit
en ik kan mij in mijn lot schikken
als ik mij concentreer
op de liefde.

Van alle dingen
ben ik een deel
met alle tijden
een ondeelbaar geheel
eeuwig verbonden
uit leegte ontstaan

ik was van tevoren
in liefde geboren
de tijd glijdt
geruisloos voorbij

in het vroege zondaglicht
is er niets meer duidelijk
en zelfs dit onbedoeld gedicht
heb ik toch geschreven

misschien ben ik te vroeg
of alweer te laat
maar dat wordt onderaards gepraat
ieder gedicht
heeft een eigen gezicht

maar zonder veel reden
zijn mijn verliefdheden
voor leven en liefde
haast even groot

ze staren mij aan
met hun grote ogen
en mijn onvermogen
ze dan te verstaan
is vervlogen

of het mij ziet
of eigenlijk niet
dit is allemaal niet waar
maar waar komt mijn adem vandaan
en die kleine beweging daar?

Waar komt het geloof vandaan
dat wij iets weten van na de dood
en ga ik zelf dood
dan zeg ik
vaarwel mijn werkelijkheid

alsof ik die dan nog mis
en de droom verdwijnt
dat ik besta
ik hoef niets meer te vragen
door de tijd gedragen

ik leef toch al een hele tijd
veilig weggedoken
in de schaduw van de dood

maar wat fijn
dat trage terugkomen
van de dagen
en van de seizoenen

om mij met de warmte
te omarmen
ik wil een idee
in woorden vangen
en als een gedicht laten schijnen.

Ik ben op al wat leeft verliefd
de wind de zon de sneeuw
en de vogels
allen zijn mijn geliefden

ik word voortdurend
van ledigheid beroofd
gecorrigeerd
er wordt mij ingefluisterd
door die muzen
wat ik moet schrijven

de trage stijging en daling
van de golven van de zee
is mijn ademhaling
de bomen luisteren stil
naar het talloos fluisteren
van hun bladeren

ik ben dankbaar in die wereld
te bestaan
gedicht dat nu nog niet bestond
reist de hele wereld rond
tot dat ze de juiste dichter vond
en de lezer die het las
merkte jaren later pas
hoe levend het nog was

en was het niet bescheiden
zoek dan een vrije vrouw
dan wordt het ook bekend
tussen mijn begin en einde
ligt mijn eigen eeuwigheid

daar leef ik
en er bestaat geen tijd
ik heb je lief
en mag nog even
doorgaan met leven

maar dat wat nu het mooiste lijkt
die liefde van mens tot mens
geen vreselijke vergissing blijkt
dat is mijn liefste wens.

De grenzen van de natuur
die worden op den duur
geregeld overtreden
ook de bomen maken zich zorgen

lieve aarde blijf maar leven
ik breek de ruimte open
brei aan de tijd een eind
en houd mijzelf wel bezig

want het noodlot is verdwenen
dat is aan het lot overgelaten
bossen gaan voor mij open
wolken verdwijnen

soms wordt mijn droom verstoord
door de werkelijkheid
ik houd van elk dier als een dier
hier wordt geboren
daar gestorven
het steeds veranderende land
wordt anders

de resultaten van een hartslag
zijn niet te overzien
ze bestonden al
voordat zon en maan
begonnen te bestaan

dan zullen onweerswolken
van gedachten het heelal bevolken
en velen zullen dan schuilen
onder het liefkozend strelen
van mijn bliksem en gedonder

een echo die geen oorsprong heeft
in vol vertrouwen
op een eeuwig voortbestaan
geleefd.

Als ik zo doorga
van uur tot uur
dat ik op den duur
te veel achterlaat

al die verhalen
al die gedichten
of wil ik steeds maar meer

als ik in mijn werk besta
zal ik veel moeten bladeren
om bij mijzelf te komen

ik slaap de droom uit
of word slapende wakker
in een droom
en de dagen wisselen
als het geflakker van een kaars

ik beweeg mij in rituelen
was eerst mijn handen
dan mijn gezicht
en rijm wanneer het kan

zo begint mijn vrede
en de rest bestaat niet langer
ik wil niet om genade vragen
het wordt op den duur zo afgezaagd

durft u waarlijk te bestaan
doe daar dan iets aan
zo denk ik voort
alsof ik praat
en het einde niet bestaat

ik begin mij af te vragen
wanneer mijn eigen stem verstomt
hoe ik de stilte zal verdragen
waaraan geen einde komt.

De klok staat stil
de lampen zijn uit
en regen slaat tegen de ramen
het bliksemt van buiten naar binnen

deze aardse lucht
die ons met elkaar verbindt
bomen waaien in haar wind
de golven over zee

de storm verbuigt het weerlicht
gierende tussen de kieren van de muren
door eigen geweld
stijgt ze met haar branding uit de zee

tegen de deuren tegen de ramen op
donderend en zwijgt
en de mensen komen buiten praten.

Ik verzamel
de nagebleven tekens
van leven

ik ontdekte daarvan het doel
vroeger als kind
in de jaren zestig
niet teveel vergeten

ik reis soms in gedachten
terug naar de middeleeuwen
ik liep als kind
al met mijn hoofd in de wolken
op een harde wind
kwam ik overal terecht
stormde weg van stad naar stad
en overal waar ik landde
stond alles wat ik nodig had
al klaar

dwars door de hei
is een van de wegen
met kinderkopjes geplaveid
ratelend daarover rijdt
rijtuig na rijtuig voorbij

twee oude draken
ontplooien hun vlerken
om naar het dorp te gaan
en het bijgeloof te versterken
dat ze werkelijk bestaan.

Een dorre horde
opgekrulde bladeren
in de goten
op de stoep

het kouder worden
van de korte dagen
het fluiten van een storm
de woeste regenvlagen
tegen de donkere ramen

het is de nacht
waar ik zo naar verlang
met de koude wereld stoeien
toen de slang nog poten had
en bijbels niet bestonden

Nooit meer jong te hoeven wezen
nooit meer zo afhankelijk
bereid om ieder boek te lezen
hoe vermoeiend

ik geniet van alle nachten
het verlagen van mijn idealen
het stop zetten van mijn gedachten
die hun conclusies niet meer halen

op de lange tocht
van bed naar vloer
dromend van vervoer
naar het grote avontuur
de slaap
en het ontwaken.

Door de evolutie van mijn brein
kan ik scherper zien
hoe ik zo wijs geworden ben
en hoe gevaarlijk bovendien

terwijl het brein zich gaat hervormen
verdelen en vervangen
en naar de vrijheid gaat verlangen
nog steeds een beetje vaag

zie ik dat ik
met deze aarde ben vergroeid
is de evolutie dan doelgericht
dan is mijn brein een goed begin

van proza naar het voorbestemd gedicht
alhoewel
had het eigenlijk zo moeten zijn
die voor mijn boeken omgehakte bomen

had aan dat schrijven
en vooral dat lezen
allang geen einde moeten komen

maar genietend van de gedaantewisselingen
ontwaakt mijn ziel in het heden
dat ik daaruit
en daarvoor besta.

De tragiek
is niet het ouder zijn
maar het gepraat
over niets

ik houd van gedichten
door Jacqueline van der Waals geschreven
en van de mijne
hoogstens maar even

misschien dat er ergens
een kerk mij beboet
met een heilige pijn
dat boeit niet
want het is fijn
dat ik er niets van merk

er zijn gedichten
en er zijn gedachten
waarheen waarvoor
gewoon afwachten.

De zon die schijnt naar binnen
een hemels groot wonder
wat moest ik zonder
ooit beginnen

ik heb zo lang
al geen ramp meegemaakt
geen tornado geen brand
of voor mijn part
het plotseling stilstaan
van mijn hart

denk ik aan vroeger tijden
dan denk ik eigenlijk niet meer
maar zie ik pinksterbloemen in het weiland
en ruik weer het gemaaide gras

ik groeide op in vrede
en later met de oorlogen mee
en met degenen die ze zijn begonnen
als deze tijd voorbij is
wordt het een film vol fouten

niet alleen die kapot gegooide huizen
maar de soldaat op de tank
die zijn dorp verdedigd
als een held
dat is toch niet zo erg
het is beter dan niets

gun de acteur zijn rol
in de verbeelding van vervoering
de oprechtheid van ontroering
openbaart zich in het publiek.

Erger dan dood
is levend uit elkaar
ik moet dat wel met sterven vergelijken
want het had ook zo kunnen blijven
ik moet daar vaak aan denken
maar ik wil niet meer zo leven
en er niet meer over schrijven.

De liefde van enkele weken geleden
laat zich totaal verbleken
door het nieuw gekleurde
van wat gisteren is gebeurd

ik ben vredig
in een eeuw versleten
en vergeten hoe levend
veel ik van je hou

mijn uiteindelijk verval
weerspiegelt mijn gezicht
het prachtige bloot vergaan
als een aswolk
en als laatste ademhalen
vredig nederdalend
in mijn tuin.

Mijn gerimpelde handen
werken en rusten uit
als waren zij de gevolgen
van de droefenis der aardse zaken
zoals het rimpelen van stil water
onder het springen van een kikker
na rimpelt
tot er even later
geen rimpeltje meer is

ik kan het niet zo goed laten
om hardop met mijzelf te praten
alsof jij er nog bent
en dat ik nergens voor zal bidden
maar het een en ander heb gespaard
dat ik langzaam schuif naar het midden
van het warme bed

we zullen niet samen ervaren
hoe er in je laatste jaren
geen ding en geen gemis
kortom niets meer over is.

Het lieve lenteweer
zal eeuwig terugkomen
zoals in mijn dromen
ook al ben ik er niet meer

ik zal alles missen
een appel eten
een biertje drinken
en heldere urine plassen

die mooie gang van de tijd
het bruinen en weer groenen
van de wisselende seizoenen
die hele werkelijkheid

ook hier worden 's zondags
uit van uitlaatgassen verteerde longen
geloofse liederen gezongen
voor iedere zanger op verstaanbare manier

jij zoals je achterblijft
blijf je jezelf bewegen
net als het water
geliefd
en nog steeds in leven

daar wil ik nog wel even
op mijn manier mee doorgaan
want hoe dood word ik later
uiteindelijk
ga ik aan vergetelheid ten onder.